

българитѣ противъ турския режимъ и, слѣдъ като го снабдяватъ съ подписитѣ на всички почти общини отъ Пловдивско, поднасятъ го и на митрополита Гервасия, защото по думитѣ на г. К. Калчевъ, той като духовенъ началникъ, трѣбваше да санкционира съ подписа си нашето изложение; само тогава то имаше официаленъ характеръ и можеше да има сила прѣдъ външния свѣтъ. Първенъ нашето прѣдложение го постави въ недоумѣние, но като се проникна отъ сжщността на работата, той, съ свойственото нему достойнство, каза: участъта на народа е и моя участъ, прѣкръсти се и, като призова името на Бога, взе перото и подписа на оставеното за него мѣсто: „Левкийски Гервасий“ и удари печата. Ние взехме тоя мемоаръ и чрѣзъ Скайлера изпратихме го на Брайта, който, основанъ на тоя документъ, обори противницитѣ на българската кауза и засили още повече ситпатиитѣ на английското общество къмъ участъта на българитѣ. Най-сетнѣ съ рискъ на живота си митр. Гервасий е ходѣлъ изъ Пловдивскитѣ зѣндани, за да навѣсти невинно затворенитѣ и дѣто е възможно да издѣйствува освобождението имъ, — мнозина той е спасилъ отъ явна смъртъ. Обаче, по интриги на коварни гърци и по заповѣдъ отъ Цариградъ, митрополитъ Гервасий е билъ грабнатъ отъ митрополията си нощемъ и откаранъ въ молдавската обителъ св. Петка при Станимака. И оттукъ той прояви своята възможность: съ рискъ дори да бжде повѣсенъ на бѣсилото, Гервасий е прибиралъ и окривалъ въ мѣнастирската ограда търсещитѣ спасение, много отъ които и днесъ живѣятъ. Но и въ мѣнастирската самота митрополитъ Гервасий не билъ оставенъ на стокойствие. По донесение на шпиони, — че той билъ съучастникъ на комититѣ, че щѣлъ дори да избѣга задъ граница прѣзъ Родопитѣ и пр. — по заповѣдъ на Пловдивския мютесарифъ Хамидъ паша, м. Гервасий бѣ подвѣргнатъ на разслѣдване, изпитня и обискъ